za to, že stačí, bylo-li zjištěno, že rychlost zřejmě překročila maximum v § 46 stanovené. Pro toto zjišťování podává pak právě § 46 vodítko tím, že nejvyšší přípustnou rychlost charakterisuje jako »rychlost lehkého rychlého povozu«. To znamená, že skutkovou podstatu přestupku § 55 uvedeného nařízení pokládati jest za náležitě zjištěnu, poskytuje-li provedené řízení úřadu dostatečný podklad pro úsudek, že překročena byla rychlost l e h k é h o r y c h l é h o p o v o z u.

V daném případě bylo podkladem trestního řízení proti st-li zavedeného udání měst. polic. strážníka v D., že osobní automobil . . . dne 31. srpna 1924 v 5 hodin 25 minut odpoledne jel rychlostí 29·4 km za hodinu, která byla zjištěna stopkami. Když pak tento strážník k vyzvání zsp-é byl vyslechnut, prohlásil, že rychlost ona byla najisto větší než rychlost lehkého rychlého povozu. V těchto údajích měl žal. úřad dostatečný podklad pro závěr, že st-l rychlost podle § 46 cit. nař. přípustnou překročil. Soud při tom uvážil, že u strážníka, tedy orgánu k výkonu veř. bezpečnostní služby povolaného, nutno jest takovou míru obyčejné zkušenosti a znalosti předpokládati, jaká jest nutna, aby tuto svou úřední funkci vůbec mohl vykonávati.

Způsobilost posouditi, zdali nějaké vozidlo značně překročilo rychlost lehkého rychlého povozu, nevybočuje z mezí obyčejných zkušeností a znalostí, jaké u orgánu veř. služby bezpečnostní jest možno a nutno předpokládati. Když pak tento orgán zjistil mimo to stopkami rychlost 29·4 km za hodinu, tedy téměř dvojnásobnou, než je uvedeným předpisem dovolena, mohl úřad právem míti za prokázáno, že byla větší než 15 km za hodinu.

Ovšem, že i ony údaje strážníka mohly by býti vyvráceny, avšak mohlo by se tak státi jen buď důkazem jejich objektivní nesprávnosti, nebo také důkazem o tom, že následkem nějakých zvláštních konkretních okolností onen orgán v daném případě rozhodné okolnosti vůbec nemohl náležitě postřehnouti. Takový důkaz st-l nepodal ani nenabídl. Pokud navrhoval slyšení znalců, nedovolával se jich na důkaz o tom, že zakázanou rychlostí nejel, ani o tom, že pro nějakou zvláštní příčinu strážník nemohl v daném případě rychlost vozidla posouditi. V jiném směru však nelze st-li přiznati nárok na provádění nějakého znaleckého důkazu a tudíž ani shledávati vadu v tom, že takovýto důkaz proveden nebyl.

Č. 5770.

P o l i c e j n í p r á v o t r e s t n í: Ke zjištění skutkové podstaty přestupku rychlé jízdy automobilem podle §§ 46 a 55 min. nař. č. 81 ř. z. z r. 1910 stačí seznání četníka, že automobil jel osadou »přímo šílenou rychlostí.«

(Nález ze dne 11. června 1926 č. 12.199).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 5237, 5769 a j.

V ě c: Josef N. ve C. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku automobilových předpisů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

Důvody: Nálezem osp-é v R. byl st-l uznán vinným přestupkem § 46 min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., jehož se dopustil tím, že jel dne 28. července 1924 v Sch. automobilem tempem přesahujícím dovolenou rychlost 15 km za 1 hodinu, a byl odsouzen dle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. k pokutě 100 Kč a pro případ nedobytnosti k vězení 10 dnů. Nař. rozhodnutím nebylo odvolání z tohoto nálezu vyhověno, ježto jest zjištěna skutková povaha přestupku st-li za vinu kladeného.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou.

V daném případě měl žal. úřad ve spisech zprávu četnickou, že st-l jel 28. července »přímo šílenou« rychlostí a tudíž o mnoho větší než jest rychlost lehkého povozu. Tato zpráva poskytla úřadu dostatečný podklad pro úsudek, že st-l přípustnou rychlost překročil.

Jestliže právní řád určitým orgánům přikazuje určité funkce, nutno jest míti za to, že jim také přiznává způsobilost, t. j. zejména takové znalosti a zkušenosti, aby tyto funkce mohli plniti. Četnictvo jest orgánem veř. zprávy určeným k tomu, aby udržoval veř. pořádek a veř. bezpečnost (§ 1 zák. z 14. dubna 1920 č. 299 Sb.). Tato působnost vztahuje se beze vší pochyby i na veř. komunikace. Způsobilost posouditi rychlost lehkého rychlého povozu, resp. zdali nějaké vozidlo takovouto rychlost značně překročilo, nepřesahuje rámce oněch obecných znalostí a zkušeností, jaké právní řád u četnictva zřejmě předpokládá. — — —

č. 5771.

Vojenské věci: * Promlčení nároku na doplatek peněžních požitků vojenských podle čl. VI. dodatku k rak. uh. služeb. knize K - 4 díl I. nepočíná dnem jejich splatnosti, byl-li oprávněný o svém nároku na požitky ony teprve později zpraven.

(Nález ze dne 12. června 1926 č. 15.278/25).

Věc: Antonín P. v B. proti ministerstvu národní obrany stran služebních požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: V podání z 26. března 1925 uvedl st-l, že sloužil v čsl. armádě v hodnosti a při žoldu aktivního rotmistra-důstojnického čekatele od 14. prosince 1918 do 31. října 1919, kdy byl přeložen do zálohy, a že se teprve 4. února 1925, kdy obdržel k vyplnění osobní výkaz a k němu připojený výpis z kmenového listu, dozvěděl, že byl jmenován podporučíkem v záloze osobním věstníkem mno z 30. prosince 1918 č. 5 s pořadím od 1. ledna 1919 a že o tomto jmenování ani dosud ještě vyrozuměn nebyl, i žádal, aby mno uznalo jeho nárok na veškeré tehdy platné požitky podporučíka od 1. ledna 1919 do 31. října 1919 a aby mu požitky ty, o jichž vyúčtování již 5. února 1925 intendanci 7. pěší divise marně žádal, dalo poukázati. Nař. rozhodnutím nevyhovělo mno této žádosti, poukázavši na věcný věstník 1923 č. 53 čl. 466.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Výnosem uveřejněným v cit. věstníku upozornilo mno, že zůstal v platnosti, pokud se týče povinnosti náhrady neprávem přijatých požitků nebo lhůty promlčecí předpis čl. VI. doplňku k rak.-uh. služební